

Arrest

nr. 218 047 van 11 maart 2019
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. ACER
Brugstraat 5 / 18
2060 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging, thans de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 11 oktober 2017 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 26 september 2017 tot het opleggen van een inreisverbod van twee jaar (bijlage 13sexies).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 november 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 december 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat A. ACER verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 26 september 2017 treft de gemachtigde van de toenmalig bevoegde staatssecretaris (hierna: de gemachtigde) ten aanzien van de verzoekster een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies). Tegen deze beslissing diende de verzoekster bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid in. Deze vordering werd verworpen bij 's Raads arrest nr. 193 385 van 9 oktober 2017. Uit de gegevens waarover de Raad beschikt, blijkt dat de

verzoekster tegen de bijlage 13septies van 26 september 2017 geen beroep tot nietigverklaring instelde bij de Raad.

Op 26 september 2017 beslist de gemachtigde tevens om de verzoekster een inreisverbod van twee jaar op te leggen (bijlage 13sexies).

Dit inreisverbod is de thans bestreden beslissing. Zij werd aan de verzoekster ter kennis gebracht op 26 september 2017 en is als volgt gemotiveerd:

“(…)

INREISVERBOD

Aan de Mevrouw, die verklaart te heten:

Naam : S.

voornaam : S.

geboortedatum : (...)1989

geboorteplaats : (...)

nationaliteit : Marokko

In voorkomend geval, ALIAS:

wordt een inreisverbod voor 2 jaar opgelegd,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten voile toepassen tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

De beslissing tot verwijdering van 26.09.2017 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §11 tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en/of;

Betrokkene verblijft op het Schengengrondgebied zonder geldige documenten.

Betrokkene verklaart tijdens het verhoor door PZ Antwerpen op 26.09.2017 dat ze reeds vijf maanden in België verblijft. Zij heeft zich echter niet aangemeld bij de Belgische autoriteiten om haar aanwezigheid te melden en gaf haar verblijf op het huidige adres niet door aan de Stad Antwerpen. Zij ondernam tot op heden ook geen enkele poging om haar verblijf in België te regulariseren. In die zin bestaat er een risico op onderduiken.

Redenen waarom hem een inreisverbod wordt opgelegd.

Twee jaar

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van twee jaar:

Betrokkene verblijft op het Schengengrondgebied zonder geldige documenten.

Betrokkene verklaart tijdens het verhoor door PZ Antwerpen op 26.09.2017 dat ze reeds vijf maanden in België verblijft. Zij heeft zich echter niet aangemeld bij de Belgische autoriteiten om haar aanwezigheid te melden en gaf haar verblijf op het huidige adres niet door aan de Stad Antwerpen. Zij ondernam tot op heden ook geen enkele poging om haar verblijf in België te regulariseren. In die zin bestaat er een risico op onderduiken.

Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven. Betrokkene heeft dan ook geen enkel wettelijk motief om alsnog in België te verblijven. Uit hetgeen voorafgaat en in het belang

*van de immigratiecontrole is een inreisverbod van 2 jaar, gelet op de hardnekkigheid van betrokkene om illegaal op het grondgebied te willen verblijven, meer dan proportioneel. Uit onderzoek van het dossier blijkt niet dat er specifieke omstandigheden aanwezig zijn die kunnen leiden tot het opleggen van een inreisverbod van minder dan twee jaar.
(...)"*

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoekster werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan.

3. Onderzoek van het beroep

In een eerste en enig middel voert de verzoekster de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de artikelen 62 en 74/14, §3, 3°, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van het hoorrecht en van artikel 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest), van het zorgvuldigheidsbeginsel, van de materiële motiveringsplicht, van het redelijkheidsbeginsel, van het rechtszekerheidsbeginsel, van het vertrouwensbeginsel en van artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te New York op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

De verzoekster licht haar middel als volgt toe:

"Geschonden bepalingen en bespreking:

Artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen en artikel 62 van Vreemdelingenwet bepalen dat de administratieve beslissingen zowel in feite als in rechte moeten worden gemotiveerd.

De artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen stellen dat de administratieve handeling uitdrukkelijk dient te worden gemotiveerd en dat in de motivering van de akte de feitelijke ende juridische motivering dienen te worden opgenomen. Bovendien dient de motivering afdoende te zijn.

Zo stipuleert artikel 62 van de Vreemdelingenwet het volgende:

"De administratieve beslissingen worden met redenen omkleed.[...]"

Er moet worden benadrukt dat conform artikelen 2 en 3 Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen in de motivering van de administratieve beslissing steeds uitdrukkelijk de feitelijke en de juridische gronden vermeld moeten worden opdat de betrokken perso(n)en kennis zouden hebben van gronden waarop de administratieve overheid zich baseert om een (weigerings)beslissing te nemen.

Uit de samenlezing van de artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen volgt duidelijk dat:

- a) De administratieve beslissing uitdrukkelijk dient gemotiveerd te worden;*
- b) In de motivering (opgenomen in de betrokken administratieve beslissingen - in casu de bijlage13 sexes dd. 26.09.2017) zowel de feitelijke als de juridische gronden dienen vermeld te worden;*
- c) De motivering afdoende dient te zijn;*

De administratieve beslissing is slechts afdoende gemotiveerd wanneer de aangehaalde motievendraagkrachtig zijn rekening houdend met de evenredigheid van de te nemen beslissing door de administratieve overheid. Zo kan er slechts sprake zijn van een afdoende motivering wanneer demotivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig geformuleerd wordt zodat de bestuurde in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is de genomen beslissing aan te vechten.

Er is sprake van een schending van het redelijkheidsbeginsel wanneer men zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een dergelijke keuze is gekomen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het is de taak van Uw Raad om het oordeel van het bestuur onwettig te bevinden wanneer de administratieve beslissing tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositiefvolkomen ontbreekt (R.v.St. n° 82.301 van 20 september 1999; R.v.V. arrest n° 43.735 van 25 mei 2010; R.v.V. arrest nr. 28602 van 11 juni 2009, punt 2.3. in fine en R.v.V. arrest nr. 28599 van 11 juni 2009, punt 2.4. in fine).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding (R.v.St. arrest n° 154.954 van 14 februari 2006; R.v.St. arrest n° 167.411 van 2 februari 2007; R.v.V. arrest n° 43.735 van 25 mei 2010). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratieve overheid bij het nemen van de beslissing moet steunen op ALLE GEGEVENS van het betreffende dossier en op ALLE daarin vervatte dienstige stukken (R.v.V. arrest n° 43.735 van 25 mei 2010; R.v.V. arrest n° 28.599 van 11 juni 2009, punt 2.4.).

Het rechtszekerheidsbeginsel in combinatie met het vertrouwensbeginsel houdt in dat een rechtsonderhorige erop moet kunnen vertrouwen dat de administratieve overheid een vaste gedragslijn zal blijven aanhouden en dat de rechtsonderhorige bij het uitblijven van enig handelen van de administratieve overheid ervan mag uitgaan dat er geen reden zal bestaan dat het bestuur anders zal handelen dan de schijn die zij heeft opgewekt door te verzuimen te handelen. De rechtsonderhorige mag er dan ook op rekenen dat hij niet langer in een rechtsonzekere positie verkeert, zodat hij erop kan vertrouwen dat er geen reden bestaat dat de administratie een andere gedragslijn zal aannemen.

Het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur van de hoorplicht houdt in dat een rechtsonderhorige het recht heeft om te worden gehoord of om zijn standpunt naar voor te brengen wanneer een administratieve overheid het overweegt om ten aanzien van een rechtsonderhorige een ernstige maatregel te nemen gebaseerd op zijn persoonlijk gedrag, dat hem als een tekortkoming wordt aangerekend en welke maatregel van aard is om de belangen van de rechtsonderhorige zwaar aan te tasten.

In casu is de bestreden beslissing van 26.09.2017 op een niet-afdoende wijze gemotiveerd, daar administratieve beslissingen slechts afdoende gemotiveerd zijn wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig geformuleerd wordt zodat de bestuurde in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is de genomen beslissing aan te vechten. Bovendien legt het zorgvuldigheidsbeginsel de verwerende partij de plicht op om beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te stoelen op een correcte en volledige feitenvinding [Cf. R.v.V. arrest n° 28.602 van 11 juni 2009, punt 2.3.). De zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vereist dat de verwerende partij slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen (Cf. R.v.V. arrest n° 28.599 van 11 juni 2009, punt 2.4.). Overigens staat ook vast dat het redelijkheidsbeginsel Uw Raad toestaat de bestreden beslissing onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat (Cf. Cf. R.v.V. arrest n° 28.602 van 11 juni 2009, punt 2.3. in fine en Cf. R.v.V. arrest n° 28.599 van 11 juni 2009, punt 2.4. in fine).

INREISVERBOD OPGELEGD AAN VERZOEKSTER

1. REDEN VAN HET INREISVERBOD

Het inreisverbod vindt in de bestreden beslissing haar juridische basis in artikel 74/11,§1, tweede lid dat het volgende bepaalt:

Art. 74/11.1- § 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval. De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen:

1 ° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan

Er werd inderdaad geen termijn voor vrijwillig vertrek geen termijn toegestaan.

De afwezigheid van de termijn voor het vrijwillig vertrek vormt in casu het probleem aangezien de ze juridisch niet correct is.

Artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

§ 1. De beslissing tot verwijdering bepaalt een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten. Voor de onderdaan van een derde land die overeenkomstig artikel 6 niet gemachtigd is om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, wordt een termijn van zeven tot dertig dagen toegekend. Indien de onderdaan van een derde land een gemotiveerd verzoek indient bij de minister of diens gemachtigde, wordt de termijn, vermeld in het eerste lid, en die is toegekend om het grondgebied te verlaten, verlengd, op grond van het bewijs dat de vrijwillige terugkeer niet kan worden gerealiseerd binnen de toegekende termijn.

Zo nodig, kan deze termijn worden verlengd om rekening te houden met de specifieke omstandigheden eigen aan zijn situatie, zoals de duur van het verblijf, het bestaan van schoolgaandekinderen, het afronden van de organisatie van het vrijwillig vertrek en andere familiale en sociale banden, indien de onderdaan van een derde land een gemotiveerd verzoek indient bij de minister of diens gemachtigde. De minister of zijn gemachtigde deelt de onderdaan van een derde land schriftelijk mee dat de termijn van vrijwillig vertrek is verlengd.

§ 2. Zolang de termijn voor vrijwillig vertrek loopt, is de onderdaan van een derde land beschermd tegen gedwongen verwijdering. Om het risico op onderduiken tijdens deze termijn te vermijden, kan de onderdaan van een derde land worden verplicht tot het vervullen van preventieve maatregelen.

De Koning bepaalt deze maatregelen, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad. § 3. Er kan worden afgeweken van de termijn bepaald in § 1 indien:

1° er een risico op onderduiken bestaat, of;

2° de onderdaan van een derde land de opgelegde preventieve maatregel niet heeft gerespecteerd, of;

3° de onderdaan van een derde land een gevaar is voor de openbare orde en de nationale veiligheid, of;

4° de onderdaan van een derde land niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg heeft gegeven, of;

5° het verblijf op het grondgebied werd beëindigd in toepassing van artikel 11, § 2, 4°, artikel 13, § 2bis, § 3, 3°, § 4, 5°, § 5, of artikel 18, § 2, of;

6° de onderdaan van een derde land meer dan twee asielaanvragen heeft ingediend, behalve indien nieuwe elementen zijn in zijn aanvraag. In dit geval bepaalt de beslissing tot, verwijdering een termijn van minder dan zeven dagen ofwel geen enkele termijn.

Met andere woorden; toegepast in huidige zaak dient enkel geen termijn voor het vrijwillig vertrek te worden toegestaan indien er een risico op onderduiken bestaat.

De verwerende partij heeft onder andere met betrekking tot dat punt de wet geschonden.

In de bestreden beslissing wordt enkel vermeld dat verzoekster haar komst niet gemeld heeft bij de Belgische autoriteiten, haar huidige adres niet doorgegeven heeft aan de Stad Antwerpen en geen enkele poging ondernam om haar verblijf in België te regulariseren.

De beslissing tot verwijdering die geen termijn toestaat voor het vrijwillig vertrek is NIET afdoende gemotiveerd omdat in toepassing van de voormelde bepaling enkel wordt vermeld dat er een risico op onderduiken bestaat en geen enkel motief vermeld heeft dat betrekking heeft op het onderduikrisico.

Met betrekking tot artikel 74/14 §3, 1° het risico tot onderduiken wenst verzoekster op te merken dat verweerster geen enkel motief vermeld heeft dat betrekking heeft op het onderduikrisico. Zij vermeldt dat verzoekster geen gekend of vast verblijfsadres heeft terwijl verzoekster samenwoont met haar partner aan de (...)straat 39, 2000 Antwerpen.

Zij heeft geen officieel verblijfsadres, maar wel een gekend of een vast verblijfsadres.

Om deze reden dient de bestreden beslissing vernietigd te worden.

De bijlage 13septies die op 26.09.2017 (stuk 2) werd afgeleverd heeft om bovenvermelde redenen geen juridische grondslag.

Om deze reden dient de bestreden beslissing vernietigd te worden.

DUUR VAN HET INREISVERBOD

Verzoekende partij wenst dat Uw Raad er akte van neemt dat verwerende partij in de bestreden beslissing niet meedeelt waarom er een inreisverbod van 2 jaar werd opgelegd aan verzoekster.

De bestreden beslissing gaat gepaard met een inreisverbod van 2 jaar omdat zij illegaal verblijft en erbij gevolg een risico op onderduiken bestaat.

De kwestieuze alinéa werd door de verwerende partij gewoonweg eenvoudig gekopieerd uit demotivering van het bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering, en is aldus niet dienend ter motivering van de duur van het opgelegde inreisverbod.

Waarom direct gekozen werd voor een termijn van 2 jaar, wordt geenszins verduidelijkt. Er wordt enkel vermeld dat verzoekster illegaal verblijft en er bijgevolg een risico op onderduiken bestaat

Een rechtvaardig evenwicht tussen het algemeen belang en het belang van het individu, is in casu ver te zoeken, en als niet naleven van de terugkeerverplichting het opgelegde inreisverbod in de bestreden beslissing moet dragen, is de sanctie die daarop wordt gesteld te verregaand en volstrekt disproportioneel.

In de bestreden beslissing wordt op quasi automatische wijze een inreisverbod opgelegd voor de termijn van 2 jaar.

Waarom deze termijn wordt gehanteerd, wordt niet uiteengezet.

Verzoekster stelt vast dat verwerende partij een inreisverbod oplegt voor de termijn van 2 jaar zonder enig onderzoek naar en motivering omtrent de specifieke omstandigheden van verzoekster en de duur van het inreisverbod.

De administratie blijft andermaal in gebreke kenbaar te maken welke specifieke elementen en omstandigheden dan wel zouden hebben geleid tot een beslissing om verzoekster een inreisverbod van 2 jaar toe te kennen.

Verweerster heeft met betrekking tot de duur van het inreisverbod geen rekening gehouden met de Belgische partner van verzoekster met wie zij een gezinsleven heeft.

Alle landen die partij zijn bij het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens moeten nagaan of een beslissing over verblijfsrecht of inreisverbod het recht op een gezinsleven (artikel 8 EVRM) al dan niet schendt. Zij moeten een belangenafweging ('fair balance'-toets) maken: dat is een afweging tussen het belang van de staat om immigratie te controleren, en het belang van de vreemdeling om een gezinsleven te hebben op het grondgebied van de staat. In die afweging moet de overheid voldoende gewicht toekennen aan het hoger belang van het kind.

"Artikel 8 EVRM: Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis".

Artikel 8, 2° EVRM beperkt de macht van de staat en stelt dat: "Geen inmenging van enig openbaargezag is toegestaan m.b.t. de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voorde bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Dit betekent dat inmenging gerechtvaardigd is en geen inbreuk maakt op artikel 8,1° EVRM in zover zij bij de wet voorzien is in het belang van een aantal opgesomde oogmerken nodig in een democratische samenleving.

Het is duidelijk dat verweerster in haar motivering met betrekking tot de duur van het inreisverbod niet vermeld heeft dat zij een partner heeft en een gezinsleven heeft.

Een rechtvaardig evenwicht tussen het algemeen belang en het belang van het individu, is in casu ver te zoeken, en als het, is de sanctie die daarop wordt gesteld te verregaand en volstrekt disproportioneel. De motivering van het inreisverbod is des te belangrijker aangezien het verbod voor de hele Schengenzone geldt. Met andere woorden, indien er de komende jaren in één van de landen van de Schengenzone voor verzoekster de mogelijkheid zou zijn om zich in regel te stellen met de administratie aldaar en zij aldus een verblijf zou kunnen bekomen, zou dit allemaal belemmerd kunnen worden door het inreisverbod van drie jaar dat door verwerende partij wordt opgelegd.

De thans bestreden beslissing schendt aldus de materiële en formele motiveringsplicht, en is zodoende onzorgvuldig en onredelijk tot stand gekomen.

Krachtens artikel 74/11, § 1, eerste lid van vreemdelingenwet, dient de duur van het inreisverbod te worden vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

Artikel 74/11, § 1, eerste, tweede en derde lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt: "§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen :

1 ° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd."

Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de vreemdelingenwet, blijkt dat artikel 74/11 van de vreemdelingenwet een onderdeel betreft van de omzetting van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van de Europese Unie van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procédures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (Pb.L. 24december 2008, afl. 348, 98 e.v.). In die zin wordt in de parlementaire voorbereiding m.b.t. artikel 74/11 van de vreemdelingenwet en het inreisverbod het volgende benadrukt: "De richtlijn legt echter op dat men tot een individueel onderzoek overgaat (overweging 6), dat men rekening houdt met "alle omstandigheden eigen aan het geval" en dat men het evenredigheidsbeginsel respecteert." (Parl.St. Kamer, 2011-2012, nr.53K1825/001, 23).

De bestreden beslissing wordt niet gemotiveerd omtrent de termijn van het inreisverbod.

Gezien de verstreckende gevolgen van een inreisverbod, heeft verwerende partij op een kennelijk onredelijke wijze heeft gehandeld.

De bestreden beslissing, in het bijzonder het inreisverbod, is maar schaars gemotiveerd en de weerhouden motivering is niet afdoende. Immers, iedere zorgvuldige en redelijke administratieve overheid dient zijn beslissingen omstandiger te motiveren en dit op een afdoende wijze telkens wanneer verwerende partij een discretionaire bevoegdheid uitoefent.

Er dient te worden vastgesteld dat artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen, artikel 62 van de Vreemdelingenwet en van het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel schromelijk met de voeten werden getreden. De handelswijze van de verwerende partij getuigt van een kennelijk onredelijk en een kennelijk onzorgvuldig bestuur.

De bestreden beslissingen zijn om die redenen niet afdoende gemotiveerd.

Om al deze redenen dien de bestreden beslissing vernietigd te worden.

HOORRECHT

Artikel 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie legt aan de Lidstaten het recht op behoorlijk bestuur op, meer bepaald de plicht van de betrokken instanties om hun beslissingen met redenen te omkleden.

In casu wordt aan verzoekster een inreisverbod opgelegd, in toepassing van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet. Tevens bepaalt artikel 41 van het Handvest dat het Recht op Behoorlijk Bestuur met

name het recht behelst van eenieder behelst om te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen.

Bij het nemen van de bestreden beslissing heeft verwerende partij echter geen rekening gehouden met de specifieke omstandigheden van de zaak, meer nog, heeft verweerster nagelaten om verzoekster te horen, en zodoende een volledig plaatje te krijgen van de specifieke omstandigheden van de zaak die verzoekster had kunnen aanreiken zoals het feit dat ze samenleeft met haar partner.

Was de verwerende partij op de hoogte geweest van voornoemde gegevens, dan had zij mogelijks een andere wending genomen, en bijvoorbeeld geen bevel afgeleverd.

Hoe dan ook, aan de hand van het voorgaande blijkt dat de verwerende partij bij het nemen van de bestreden beslissing, de beginselen van behoorlijk bestuur niet heeft gerespecteerd, en de materiële motiveringsplicht en het hoorrecht heeft geschonden...”

3.1. Vooreerst dient te worden opgemerkt dat het middel niet ontvankelijk is in zoverre de schending wordt aangevoerd van het rechtszekerheidsbeginsel en van het vertrouwensbeginsel.

Luidens artikel 39/78 *juncto* artikel 39/69, §1, tweede lid, 4°, van de vreemdelingenwet moet het verzoekschrift immers op straffe van nietigheid “een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen”. Onder ‘middel’ in de zin van deze bepaling moet worden begrepen: “de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden.” (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

Waar de verzoekster in haar uiteenzettingen ter ondersteuning van het enig middel een louter theoretische toelichting verstrekt omtrent de draagwijdte van het rechtzekerheidsbeginsel in combinatie met het vertrouwensbeginsel, kan hieruit echter niet worden afgeleid hoe de bestreden beslissing een miskennis zou inhouden van deze beginselen. Ook het verdere inhoudelijke betoog van de verzoekster kan niet dienstig in verband worden gebracht met de voornoemde beginselen van behoorlijk bestuur.

Het middel is in dit opzicht dan ook onontvankelijk.

3.2. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 62 van de vreemdelingenwet verplichten de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de bestreden beslissing ten gronde liggen en dit op afdoende wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, met name dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen.

De belangrijkste bestaansreden van deze uitdrukkelijk of formele motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar beslissing is gekomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (cf. RvS 30 oktober 2014, nr. 228.963; RvS 17 december 2014, nr. 229.582).

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 74/11, §1, tweede lid, 1°, van de vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat de verzoekster een inreisverbod wordt opgelegd omdat er voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan. Er wordt tevens vastgesteld dat de verzoekster op het Schengengrondgebied verblijft zonder geldige documenten, dat zij verklaarde reeds vijf maanden in België te verblijven, dat zij zich niet heeft aangemeld bij de Belgische autoriteiten, dat zij haar huidige adres niet doorgaf aan de stad Antwerpen en dat zij geen enkele poging ondernam om haar verblijf in België te regulariseren. Hieruit leidt de gemachtigde af dat er een risico is op onderduiken, reden waarom er een inreisverbod wordt opgelegd.

De gemachtigde licht ook op uitgebreide wijze de feitelijke overwegingen toe als waarom hij in verzoeksters geval heeft geopteerd voor een inreisverbod van twee jaar. Deze overwegingen zijn de volgende:

“Betrokkene verblijft op het Schengengrondgebied zonder geldige documenten.

Betrokkene verklaart tijdens het verhoor door PZ Antwerpen op 26.09.2017 dat ze reeds vijf maanden in België verblijft. Zij heeft zich echter niet aangemeld bij de Belgische autoriteiten om haar aanwezigheid te melden en gaf haar verblijf op het huidige adres niet door aan de Stad Antwerpen. Zij ondernam tot op heden ook geen enkele poging om haar verblijf in België te regulariseren. In die zin bestaat er een risico op onderduiken.

Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven. Betrokkene heeft dan ook geen enkel wettelijk motief om alsnog in België te verblijven. Uit hetgeen voorafgaat en in het belang van de immigratiecontrole is een inreisverbod van 2 jaar, gelet op de hardnekkigheid van betrokkene om illegaal op het grondgebied te willen verblijven, meer dan proportioneel. Uit onderzoek van het dossier blijkt niet dat er specifieke omstandigheden aanwezig zijn die kunnen leiden tot het opleggen van een inreisverbod van minder dan twee jaar.”

Gelet op het voorgaande kan de verzoekster niet dienstig voorhouden dat de termijn van het inreisverbod niet wordt gemotiveerd. Evenmin blijkt dat de termijn van twee jaar enkel wordt gemotiveerd door te stellen dat de verzoekster zich in onwettig verblijf bevindt en dat er bijgevolg een risico op onderduiken bestaat. De verzoekster kan voorts niet worden gevolgd waar zij stelt dat de alinea ter motivering van de geldingstermijn van twee jaar eenvoudigweg werd gekopieerd uit de motieven van de verwijderingsbeslissing (bijlage 13septies). Ook deze bewering mist feitelijke grondslag. De Raad wijst erop dat de verzoekster met haar loze betoog over het hoofd ziet dat er tevens wordt gemotiveerd dat de verzoekster geen enkel wettelijk motief heeft om alsnog in België te verblijven en dat, in het belang van de immigratiecontrole, een inreisverbod van 2 jaar meer dan proportioneel is gelet op de hardnekkigheid van de verzoekster om illegaal op het grondgebied te willen verblijven. De gemachtigde heeft hier tevens aan toegevoegd dat uit onderzoek van het dossier niet blijkt dat er specifieke omstandigheden aanwezig zijn die kunnen leiden tot het opleggen van een inreisverbod van minder dan twee jaar.

Gelet op de uitvoerige en concrete motivering betreffende de duur van het inreisverbod, kan niet worden aangenomen dat *in casu* op een *quasi* automatische wijze een inreisverbod van twee jaar werd opgelegd.

De Raad stelt dan ook vast dat wel degelijk aan de hand van de concrete omstandigheden van verzoeksters geval wordt gemotiveerd waarom de gemachtigde het nodig achtte een inreisverbod voor de duur van twee jaar op te leggen. De Raad benadrukt dat de gemachtigde, het ogenblik dat deze een afweging maakt om te bepalen welke termijn er bij het opleggen van een inreisverbod kan worden gehanteerd, de vaststellingen kan laten meespelen dat de verzoekster hardnekkig is geweest in haar wil om illegaal op het grondgebied te verblijven.

De motivering van het bestreden inreisverbod laat de verzoekster toe om zowel de feitelijke als de juridische overwegingen die aan de basis liggen van deze beslissing, alsmede de reden waarom werd geopteerd voor een inreisverbod van twee jaar, te kennen. De voorziene motivering is pertinent en draagkrachtig en laat de verzoekster toe om haar rechtsmiddelen met kennis van zaken aan te wenden. Deze motivering is geenszins ‘schaars’ te noemen.

De verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt de geboden motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Een schending van de formele motiveringsplicht, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en van artikel 62 van de vreemdelingenwet kan dan ook niet worden aangenomen.

3.3. De verzoekster voert onder de hoofding “*redenen van het inreisverbod*” een inhoudelijke betwisting omtrent de afwezigheid van een termijn voor vrijwillig vertrek en bevestigt dat haar kritiek dienaangaande is gericht tegen de “*de beslissing tot verwijdering die geen termijn toestaat voor het vrijwillig vertrek [...]*” en die “*niet afdoende [is] gemotiveerd.*”

Uit artikel 74/14 van de vreemdelingenwet volgt duidelijk dat een beslissing tot verwijdering, *in casu* het bevel om het grondgebied te verlaten, steeds een termijn inzake vrijwillig vertrek dient te bepalen, waarbij deze termijn in principe dertig dagen betreft, doch waarvan – in de gevallen voorzien in artikel

74/14, §3 van de vreemdelingenwet – kan worden afgeweken. Artikel 74/14, §3, laatste lid, van de vreemdelingenwet voorziet dat in deze gevallen “een termijn van minder dan zeven dagen ofwel geen enkele termijn” wordt opgelegd. Hieruit volgt dat de verweerder de keuze heeft een termijn voor vrijwillig vertrek te verlenen, variërend tussen dertig dagen en nul dagen.

Aldus blijkt dat een beslissing aangaande de termijn voor vrijwillig vertrek van het grondgebied onlosmakelijk is verbonden met de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, waarbij de ene niet kan voortbestaan zonder de andere. Een beslissing aangaande de termijn om het grondgebied te verlaten kan niet los worden gezien en afzonderlijk bestaan van de beslissing tot verwijdering op zich, en omgekeerd.

In casu blijkt uit de motieven van de bestreden beslissing, alsook uit gegevens van het administratief dossier, dat het bevel van 26 september 2017 gepaard gaat met het bestreden inreisverbod en dat de redengeving voor het opleggen van het bestreden inreisverbod zijn grondslag vindt in voormeld bevel, met name het ontzeggen van een termijn voor vrijwillig vertrek waardoor de gemachtigde krachtens artikel 74/11, §1, tweede lid, 1°, van de vreemdelingenwet in principe verplicht is een inreisverbod op te leggen.

Blijkens artikel 39/69 van de vreemdelingenwet bevat het verzoekschrift onder meer het voorwerp van het beroep, met andere woorden, de aanduiding van de overheidshandeling waarvan de vernietiging wordt gevorderd. Het verzoekschrift moet immers zowel de Raad, als de verwerende partij, inlichten over de juiste toedracht van het geschil dat wordt voorgelegd. Het voorwerp van het beroep, zoals in het verzoekschrift wordt aangeduid, bepaalt de grenzen van de rechtsstrijd en van de vernietiging of schorsing die zou kunnen worden uitgesproken. Een nauwkeurige omschrijving van het voorwerp is aldus van kapitaal belang voor het verloop van het geding. Het voorwerp van het geding moet in het inleidend verzoekschrift worden aangegeven en kan later in het geding niet meer worden gewijzigd. Bovendien mag een verzoeker het niet aan de Raad overlaten om in zijn plaats het onderwerp van de vordering te bepalen.

De Raad stelt vast dat de verzoekster in haar verzoekschrift als voorwerp van het beroep “het inreisverbod, bijlage 13sexies dd. 26.09.2017, betekend op 26.09.2017 (stuk 1)” aanduidt. De inventaris bij het verzoekschrift maakt melding van één stuk, stuk 1 “bestreden beslissing (bijlage 13sexies)”. Het bij het verzoekschrift gevoegde stuk 1 is de beslissing van 26 september 2017 tot het opleggen van een inreisverbod. Het voorwerp van het verzoekschrift is dan ook duidelijk beperkt tot de beslissing van 26 september 2017 tot het opleggen van een inreisverbod van twee jaar (bijlage 13sexies). In het verslag van de Raad ter terechtzitting werd het voorwerp van het onderhavig beroep als zodanig beschreven, hetgeen door de raadvrouw van de verzoekster niet werd betwist.

Het bevel om het grondgebied te verlaten van 26 september 2017 maakt derhalve niet het voorwerp uit van onderhavig verzoekschrift. Voorts blijkt uit de gegevens waarover de Raad beschikt, dat de verzoekster tegen het voornoemde bevel om het grondgebied te verlaten geen beroep tot nietigverklaring heeft ingediend, doch enkel een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid. Deze vordering werd verworpen bij 's Raads arrest nr. 193 385 van 9 oktober 2017.

Uit het betoog van de verzoekster volgt dat haar kritiek in wezen is gericht tegen het bevel van 26 september 2017, zonder dat zij evenwel een beroep tot nietigverklaring tegen dit bevel heeft ingediend. Het feit dat de verzoekster betoogt dat omwille van haar kritiek tegen de beslissing over de afwezigheid van termijn de bestreden beslissing dient vernietigd te worden, dat het inreisverbod dat wordt afgeleverd om deze redenen geen juridische grondslag heeft, doet aan voormelde vaststelling geen afbreuk.

De verzoekster kan niet worden gevolgd. Zoals hierboven aangegeven, is de redengeving voor het opleggen van het bestreden inreisverbod onlosmakelijk verbonden met de beslissing van 26 september 2017 tot afgifte van het bevel om het grondgebied te verlaten, waarbij ervoor werd geopteerd om geen termijn voor vrijwillig vertrek toe te kennen (termijn van nul dagen). Dit houdt in dat de verzoekster haar kritiek tegen de redengeving voor het opleggen van het bestreden inreisverbod enkel nuttig kan laten gelden indien zij het geëigende rechtsmiddel aanwendt tegen het bevel van 26 september 2017, dat gepaard gaat met het bestreden inreisverbod, *quod non in casu*. Door geen beroep tot nietigverklaring in te dienen tegen de voormelde verwijderingsbeslissing van 26 september 2017, heeft de verzoekster bovendien berust in de redengeving als waarom de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid werd verworpen (RvV 9 oktober 2017, nr. 193 385).

Nu de verzoekster heeft nagelaten om een beroep tot nietigverklaring in te dienen tegen het bevel van 26 september 2017, kan zij voor zichzelf geen bijkomende beroepsmogelijkheid creëren door haar kritiek met betrekking tot de afwezigheid van een termijn voor vrijwillig vertrek te laten gelden in het kader van het thans bestreden inreisverbod.

Een schending van artikel 74/14, §3, 3°, van de vreemdelingenwet kan bijgevolg niet worden weerhouden.

Om de hierboven vermelde redenen, kan de Raad niet anders dan vaststellen dat het eerste onderdeel van het middel geen betrekking heeft op het bestreden inreisverbod. Het desbetreffende middelenonderdeel is dan ook onontvankelijk.

Ten overvloede en in de mate dat de verzoekster haar kritiek zou richten tegen de vaststelling, in de bestreden beslissing zelve, dat er een risico bestaat op onderduiken, wijst de Raad er op dat, in tegenstelling tot hetgeen de verzoekster voorhoudt, wel degelijk concreet wordt gemotiveerd omtrent het risico op onderduiken. In de bestreden akte motiveert de gemachtigde hieromtrent immers als volgt: *“Betrokkene verklaart tijdens het verhoor door PZ Antwerpen op 26.09.2017 dat ze reeds vijf maanden in België verblijft. Zij heeft zich echter niet aangemeld bij de Belgische autoriteiten om haar aanwezigheid te melden en gaf haar verblijf op het huidige adres niet door aan de Stad Antwerpen. Zij ondernam tot op heden ook geen enkele poging om haar verblijf in België te regulariseren. In die zin bestaat er een risico op onderduiken.”*

De kritiek dat er *“geen enkel motief”* wordt vermeld dat betrekking heeft op het onderduikrisico, mist zodoende feitelijke grondslag. Verzoeksters betoog, dat ze geen officieel verblijfsadres heeft maar wel een gekend of vast verblijfsadres, gaat uit van de premisse dat in de bestreden beslissing zou vermeld staan dat er een risico is op onderduiken omdat ze geen gekend of vast verblijfsadres heeft. Een dergelijke motivering kan echter niet in de bestreden beslissing worden gelezen.

Ook de loutere bewering dat de verzoekster samenwoont op het adres (...)straat 39 te 2000 Antwerpen, kan niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. De verzoekster toont hiermee immers nog niet aan dat de hierboven geciteerde vaststellingen niet correct zouden zijn.

Het betoog onder de hoofding *“reden van het inreisverbod”* kan dan ook niet worden aangenomen.

3.4. In het onderdeel *“duur van het inreisverbod”* brengt de verzoekster voorts nog een inhoudelijke kritiek naar voor tegen de beslissing om haar een inreisverbod van twee jaar op te leggen. Zij meent dat deze beslissing disproportioneel is en dat er geen rekening werd gehouden met haar Belgische partner met wie zij een gezinsleven heeft. Deze inhoudelijke kritiek moet worden onderzocht in het kader van de aangevoerde schending van de zorgvuldigheidsplicht, van de materiële motiveringsplicht, van het redelijkheidsbeginsel en van artikel 8 van het EVRM.

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Ook het redelijkheidsbeginsel en het proportionaliteitsbeginsel, als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel, laten de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat (RvS 17 december 2003, nr. 126.520). De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt immers slechts het proportionaliteitsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen.

De door de verzoekster aangehaalde beginselen van behoorlijk bestuur dienen te worden onderzocht in het licht van de wettelijke bepaling die op de thans voorliggende betwisting van toepassing is, dit is *in casu* artikel 74/11 van de vreemdelingenwet.

Artikel 74/11, §1, van de vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“§ 1 De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen:

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

(...)”

Overeenkomstig het eerste lid van artikel 74/11, §1, van de vreemdelingenwet wordt de duur van het inreisverbod vastgesteld *“door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval”*. Te dezen wordt aan de verzoekster een inreisverbod van twee jaar opgelegd. In de bestreden beslissing wordt, zoals uitvoerig werd besproken onder het punt 3.2., op afdoende wijze gemotiveerd waarom er in verzoeksters geval wordt geopteerd voor een inreisverbod met een termijn van twee jaar.

De Raad herhaalt dat de verzoekster, gelet op de uitgebreide motieven die in de bestreden akte zijn opgenomen, niet dienstig kan voorhouden dat de gemachtigde op *quasi* automatische wijze een inreisverbod heeft opgelegd van twee jaar. Evenmin kan zij dienstig betogen dat de gemachtigde een inreisverbod voor twee jaar oplegt zonder enig onderzoek naar en motivering omtrent de specifieke omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekster, noch dat de gemachtigde in gebreke blijft kenbaar te maken welke specifieke elementen en omstandigheden dan wel zouden geleid hebben tot een beslissing om haar een inreisverbod van twee jaar op te leggen.

De verzoekster meent dat de motivering van het inreisverbod des te belangrijker is aangezien het verbod voor de hele Schengenzone geldt en dat indien er in de komende jaren in één van de landen van de Schengenzone voor haar de mogelijkheid zou zijn om zich in regel te stellen met de administratie aldaar, en zij er aldus een verblijf zou kunnen verkrijgen, dit allemaal belemmerd kan worden door het inreisverbod van twee jaar, doch zij toont hiermee geenszins aan dat de motieven van de bestreden beslissing onjuist of kennelijk onredelijk zijn.

De verzoekster poneert voorts dat er geen voldoende afweging en toetsing is gemaakt in het licht van artikel 8 van het EVRM. De verzoekster stelt dat er een belangenafweging (een *‘fair balance’*-toets) moet worden doorgevoerd tussen de individuele belangen van de betrokken vreemdeling om een gezinsleven te hebben op het grondgebied van de staat en de algemene belangen van de staat. De Raad stelt evenwel vast dat de verzoekster in haar uiteenzettingen ter ondersteuning van deze grief bijzonder vaag blijft. De verzoekster poneert in wezen slechts dat zij een gezinsleven heeft met haar partner en dat hiermee geen rekening werd gehouden.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (EHRM 31 oktober 2002, *Yildiz/Oostenrijk*, § 34; EHRM 23 juni 2008, *Maslov/Oostenrijk (GK)*, § 61).

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven' noch het begrip 'privéleven'. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een familie- of gezinsleven is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde nauwe persoonlijke banden (EHRM 12 juli 2001, *K. en T./Finland (GK)*, § 150; EHRM 2 november 2010, *Şerife Yiğit/Turkije (GK)*, § 93). Het begrip 'privéleven' wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip 'privéleven' een ruime term is en dat het mogelijk, noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, *Niemietz/Duitsland*, § 29; EHRM 27 augustus 2015, *Parrillo/Italië (GK)*, § 153). De beoordeling of er sprake kan zijn van een privéleven, is ook een feitenkwestie.

De verzoekende partij die een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, zal vooreerst het bestaan moeten aantonen van het privé- en/of het familie- en gezinsleven waarop zij zich beroept, en dit op voldoende nauwkeurige wijze, in acht genomen de omstandigheden van de zaak.

In casu dient echter te worden vastgesteld dat de verzoekster geheel in gebreke blijft om concreet aannemelijk te maken dat ze een dergelijk beschermenswaardig gezinsleven leidt. In het verzoekschrift wordt louter geponeerd dat de verzoekster samenwoont met en een relatie heeft met de heer T. C., doch uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat deze man reeds sinds 2009 gehuwd is met een andere vrouw. De verzoekster toont met haar blote beweringen dan ook geenszins aan dat zij in België een gezinsleven leidt dat valt onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM. De Raad merkt op dat ook het administratief dossier geen aanwijzingen van een dergelijk gezinsleven, via bijv. een aanvraagprocedure met het oog op gezinshereniging, bevat. Derhalve kan geen schending worden weerhouden van artikel 8 van het EVRM.

De verzoekster laat tevens na om concreet uiteen te zetten welk beschermenswaardig privéleven zij precies zou hebben opgebouwd in België.

Daarnaast wijst de Raad er nog op dat de verzoekster geenszins verduidelijkt van welk minderjarig kind het hoger belang voldoende gewicht diende te krijgen in de belangenafweging. De verzoekster kan zich dan ook niet dienstig beroepen op het hoger belang van het kind, noch kan zij voorhouden dat de gemachtigde hiermee rekening diende te houden.

Een schending van artikel 8 van het EVRM is derhalve niet aangetoond.

Uit de bestreden beslissing blijkt geen disproportionaliteit tussen de belangen van de verzoekster enerzijds en de belangen van de Belgische staat in het kader van het doen naleven van de verblijfsreglementering anderzijds, minstens toont de verzoekster dit niet aan.

Uit het voorgaande blijkt dat de verzoekster niet aannemelijk maakt dat de gemachtigde op basis van een niet correcte of onzorgvuldige feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen.

De schending van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsplicht, van het redelijkheidsbeginsel of van het proportionaliteitsbeginsel kan niet worden aangenomen.

3.5. Wat betreft de aangevoerde schending van het hoorrecht, merkt de Raad vooreerst op dat uit de bewoordingen van artikel 41 van het Handvest duidelijk volgt dat deze bepaling niet is gericht tot de lidstaten, maar uitsluitend tot de instellingen, organen en instanties van de Unie (HvJ 17 juli 2014, 141/12, *Y.S.*, pt. 67), zodat de verzoekster zich niet op ontvankelijke wijze rechtstreeks op de schending van dit artikel kan beroepen.

Het hoorrecht maakt wel integraal deel uit van de eerbiediging van de rechten van verdediging, dat een algemeen beginsel van Unierecht is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, *M.M.*, pt. 81; HvJ 5 november

2014, C-166/13, *Mukarubega*, pt. 45). De verplichting tot eerbiediging van de rechten van de verdediging van de adressaten van besluiten die hun belangen aanmerkelijk raken, rust op de administratieve overheden van de lidstaten wanneer zij maatregelen of beslissingen nemen die binnen de werkingssfeer van het Unierecht vallen (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, *M.G. e.a.*, pt. 35).

In casu wordt aan de verzoekster een inreisverbod opgelegd in toepassing van artikel 74/11 van de vreemdelingenwet. Deze bepaling vormt een omzetting van artikel 11 van de richtlijn 2008/115/EU van het Europees Parlement en de Raad van de Europese Unie van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: Terugkeerrichtlijn; Pb.L. 24 december 2008, afl. 348, 98 e.v.; *Parl.St.* Kamer, 2011-2012, nr. 53K1825/001, 23). Door het opleggen van het bestreden inreisverbod wordt derhalve uitvoering gegeven aan het Unierecht.

Het bestreden inreisverbod moet bovendien worden aangemerkt als een bezwarend besluit dat de belangen van de verzoekende partij ongunstig kan beïnvloeden.

Het hoorrecht als algemeen beginsel van Unierecht is *in casu* derhalve van toepassing.

Volgens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie kan een schending van het hoorrecht echter pas tot de nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit leiden, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C- 383/13 PPU, *M.G. e.a.*, ro. 38 met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, *Frankrijk/Commissie*, C 301/87, Jurispr. blz. I 307, punt 31; 5 oktober 2000, *Duitsland/Commissie*, C 288/96, Jurispr. blz. I 8237, punt 101; 1 oktober 2009, *Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad*, C 141/08 P, Jurispr. blz. I 9147, punt 94, en 6 september 2012, *Storck/BHIM*, C 96/11 P, punt 80).

Hieruit volgt dat *in casu* niet elke onregelmatigheid bij de uitoefening van het hoorrecht tijdens een administratieve procedure, in dit geval de besluitvorming inzake het opleggen van inreisverbod, een schending van het hoorrecht oplevert. Voorts is niet elk verzuim om het hoorrecht te eerbiedigen zodanig dat dit stelselmatig tot de onrechtmatigheid van het genomen besluit leidt (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, *M.G. e.a.*, ro. 39).

Om een dergelijke onrechtmatigheid te constateren, dient de Raad *in casu* aan de hand van de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden van het geval na te gaan of er sprake is van een onregelmatigheid die het hoorrecht op zodanige wijze aantast dat de besluitvorming in kwestie een andere afloop had kunnen hebben, met name omdat de verzoekende partij *in casu* specifieke omstandigheden had kunnen aanvoeren die na een individueel onderzoek het opleggen van een inreisverbod hadden kunnen beïnvloeden (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, *M.G. e.a.*, ro. 40).

De verzoekster houdt voor dat zij niet gehoord werd teneinde de verweerder toe te laten een volledig plaatje te geven van de specifieke omstandigheden van het gezinsleven dat zij heeft met haar partner. De verzoekster houdt voor dat de gemachtigde hiermee geen rekening heeft gehouden. De verzoekster stelt dat de verweerder, indien deze hiervan op de hoogte was geweest, mogelijks een andere beslissing had genomen en dat hij bijvoorbeeld geen bevel had afgeleverd.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat de kritiek, dat de verweerder mogelijks geen bevel had afgeleverd, niet dienstig is. De thans bestreden beslissing betreft immers geen bevel om het grondgebied te verlaten, maar wel een inreisverbod. De verzoekster toont met haar betoog dan ook niet aan dat een verder individueel onderzoek via het uitoefenen van het hoorrecht, enige bepalende invloed had kunnen hebben op de beslissing om een inreisverbod van twee jaar op te leggen.

Wat de beweerde relatie met een Belgische panter betreft, merkt de Raad nogmaals op dat nergens uit blijkt dat de verzoekster daadwerkelijk een gezinsleven leidt met de door haar genoemde man. De verzoekster slaagt er bij het indienen van haar verzoekschrift, ruim twee weken nadat de bestreden beslissing haar werd betekend, nog steeds niet in om enig begin van bewijs bij te brengen van het bestaan van haar voorgehouden relatie. De verzoekster brengt, los van de identiteitsgegevens van T. C. en van het adres waarop zij met hem zou samenwonen, zelfs geen enkele concrete toelichting naar voor omtrent de relatie die zij zou hebben ontplooid in België. Zo licht zij niet toe hoe en wanneer zij de heer T. C. heeft leren kennen, en wat de precieze omvang en aard is van hun relatie, terwijl uit de

stukken van het administratief dossier blijkt dat deze man reeds sinds 2009 is gehuwd met een andere vrouw.

De verzoekster maakt dan ook geheel niet aannemelijk dat zij concrete elementen had kunnen aanbrengen die de besluitvorming van de thans bestreden beslissing een andere wending had gegeven. Een eventuele onregelmatigheid bij het horen van de verzoekster kan *in casu* derhalve niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

De aangevoerde schending van het hoorrecht is niet dienstig.

3.6. Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf maart tweeduizend negentien door:

mevr. C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

C. DE GROOTE